

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 34a ust. 1 ustawy z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne (Dz. U. z 2012 r. poz. 657), zwanej dalej ustawą, Bank Gospodarstwa Krajowego może udzielać, we własnym imieniu i na własny rachunek, poręczeń lub gwarancji w ramach rządowych programów społeczno-gospodarczych oraz programów samorządności lokalnej i rozwoju regionalnego, obejmujących w szczególności projekty:

- 1) realizowane z wykorzystaniem środków pochodzących z funduszy Unii Europejskiej,
- 2) infrastrukturalne,
- 3) związane z rozwojem sektora małych i średnich przedsiębiorstw
– w tym realizowane z wykorzystaniem środków publicznych.

Przepis powyższy umożliwi obecnie Bankowi Gospodarstwa Krajowego (dalej: BGK) udzielanie przedsiębiorcom poręczeń i gwarancji na zasadach rynkowych lub ewentualnie w formie indywidualnej pomocy publicznej. Natomiast w celu umożliwienia BGK udzielania pomocy publicznej lub pomocy *de minimis* w formie gwarancji i poręczeń na szerszą skalę, konieczne jest wyraźne dopuszczenie w ustawie takiej możliwości. Dlatego też zaproponowano nowy art. 34a ust. 1a ustawy, który w sposób jednoznaczny przesądza, iż w ramach takich programów BGK może udzielać pomocy publicznej lub pomocy *de minimis*.

Kolejnym krokiem determinującym możliwość udzielania przez BGK pomocy publicznej lub pomocy *de minimis* w formie gwarancji i poręczeń jest przygotowanie programu pomocowego. Zgodnie bowiem z art. 2 pkt 7 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2007 r. Nr 59, poz. 404, z późn. zm.), ilekroć w tej ustawie jest mowa o programie pomocowym, należy przez to rozumieć akt normatywny spełniający przesłanki, o których mowa w art. 1 lit. d rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz. Urz. WE L 83 z 27.03.1999). Program pomocowy powinien mieć zatem formę, wskazanego w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, aktu normatywnego,

tj. np. rozporządzenia, co wiąże się z koniecznością stworzenia delegacji ustawowej dla Rady Ministrów lub właściwego ministra. W związku z tym proponuje się, aby minister właściwy do spraw finansów publicznych miał możliwość wydania, stanowiącego program pomocowy, rozporządzenia, określającego szczegółowe warunki oraz tryb udzielania odpowiednio pomocy publicznej lub pomocy *de minimis* w formie poręczeń i gwarancji Banku Gospodarstwa Krajowego w ramach rządowych programów społeczno-gospodarczych (art. 34a ust. 3 ustawy).

W kontekście przepisów dotyczących udzielania pomocy należy również zwrócić uwagę na fakt, iż zgodnie z procedurą określoną w ustawie o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej projekt programu pomocowego dotyczącego udzielania pomocy publicznej będzie podlegał notyfikacji Komisji Europejskiej, z wyjątkiem programu pomocy publicznej udzielanej na podstawie rozporządzenia Komisji (WE) nr 800/2008 z dnia 6 sierpnia 2008 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne ze wspólnym rynkiem w zastosowaniu art. 87 i 88 Traktatu (ogólne rozporządzenie w sprawie wyłączeń blokowych) (Dz. Urz. WE L 214/3 z 09.08.2008), który podlega notyfikacji, jeżeli o jej dokonanie wystąpi podmiot opracowujący program pomocowy lub podmiot udzielający pomocy (art. 7 ust. 1 i 2 ww. ustawy). Natomiast projekt programu pomocowego przewidujący udzielanie pomocy *de minimis* podlega wyłącznie zgłoszeniu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (art. 7 ust. 1 i 3 ww. ustawy).

Należy także dodać, iż BGK, uwzględniając swoje doświadczenia we współpracy z bankami w ramach działalności poręczeniowej, wskazał, iż warunkiem efektywnego wdrożenia takiego programu pomocowego na szeroką skalę jest wykorzystanie mechanizmu gwarancji lub poręczeń udzielanych w ramach linii portfelowych. Z uwagi na specyfikę poręczeń i gwarancji portfelowych, w odniesieniu do udzielanej w takiej formie pomocy publicznej lub pomocy *de minimis* nie jest możliwe zastosowanie, wydanych na podstawie ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej, rozporządzeń Rady Ministrów, a mianowicie:

- 1) rozporządzenia z dnia 29 marca 2010 r. w sprawie zakresu informacji przedstawianych przez podmiot ubiegający się o pomoc *de minimis* (Dz. U. Nr 53, poz. 311),

- 2) rozporządzenia z dnia 20 marca 2007 r. w sprawie zaświadczeń o pomocy *de minimis* i pomocy *de minimis* w rolnictwie i rybołówstwie (Dz. U. Nr 53, poz. 354 oraz z 2011 r. Nr 34, poz. 174) oraz
- 3) rozporządzenia z dnia 7 sierpnia 2008 r. w sprawie sprawozdań o udzielonej pomocy publicznej, informacji o nieudzieleniu takiej pomocy oraz sprawozdań o zaległościach przedsiębiorców we wpłatach świadczeń należnych na rzecz sektora finansów publicznych (Dz. U. Nr 153, poz. 952 oraz z 2010 r. Nr 257, poz. 1728).

Gwarancje lub poręczenia portfelowe udzielane są na mocy umowy zawierającej upoważnienie udzielane bankowi kredytującemu przez gwaranta lub poręczyciela do samodzielnego obejmowania gwarancjami lub poręczeniami kredytów spełniających warunki ściśle określone w umowie portfelowej linii gwarancyjnej lub poręczeniowej. W obecnym stanie prawnym udzielanie pomocy *de minimis* w formie gwarancji spłaty kredytu byłoby uwarunkowane przedstawieniem przez kredytobiorcę przy ubieganiu się o pomoc *de minimis* informacji, na formularzu, którego wzór określa załącznik do pierwszego z ww. rozporządzeń. Formularz ten nie jest dostosowany do gwarancji zabezpieczającej spłatę kredytu. Należy bowiem uwzględnić fakt, iż warunkiem objęcia kredytu gwarancją jest posiadanie przez kredytobiorcę zdolności kredytowej (wymóg art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665, z późn. zm.), co w naturalny sposób eliminuje wnioskodawców znajdujących się w trudnej sytuacji.

Korzystanie przez banki z gwarancji lub poręczeń portfelowych uwarunkowane jest maksymalnym uproszczeniem formalności i wyeliminowaniem ryzyka operacyjnego kredytodawców. Rozbudowana forma oraz zakres informacji, a także konieczność ich weryfikowania przez personel banku kredytującego, w ocenie projektodawcy, wpłynęłyby negatywnie na popyt na poręczenia lub gwarancje BGK udzielane w trybie portfelowym. Dlatego też ewentualne wydanie rozporządzenia dotyczącego udzielania pomocy *de minimis* w formie gwarancji spłaty kredytów skutkowałoby koniecznością dokonania zmiany rozporządzenia w sprawie zakresu informacji przedstawionych przez podmiot ubiegający się o pomoc *de minimis*, tj. wprowadzenia zmian w celu uproszczenia czynności obciążających bank kredytujący i dostosowania zakresu składanych informacji do rodzaju instrumentu finansowego, jakim jest gwarancja spłaty kredytu.

W odniesieniu do rozporządzenia w sprawie zaświadczeń o pomocy *de minimis* i pomocy *de minimis* w rolnictwie i rybołówstwie należy natomiast zauważyć, iż wynika z niego obowiązek wydania zaświadczenia o udzielonej pomocy *de minimis* w tym samym dniu, w którym została ona udzielona, a więc w dniu udzielenia gwarancji. W przypadku gwarancji portfelowych, z uwagi na fakt, iż banki kredytodawcy samodzielnie dokonują wyboru kredytów umieszczanych w portfelu obejmowanym zabezpieczeniem gwarancyjnym, w momencie udzielenia pomocy (umieszczenia konkretnego kredytu w portfelu) dane konieczne do zawarcia w zaświadczeniu o udzieleniu pomocy *de minimis* nie są znane gwarantowi, zobowiązanemu do wydania takiego zaświadczenia (konieczne jest opatrzenie takiego zaświadczenia pieczęcią gwaranta). Gwarant może więc wydać zaświadczenie dopiero po otrzymaniu stosownych sprawozdań od banków kredytodawców. Dlatego też konieczne byłoby w odniesieniu do gwarancji (poręczeń) portfelowych wprowadzenie przepisu, na którego podstawie termin wydawania zaświadczeń o udzieleniu pomocy *de minimis* uległby przedłużeniu.

Natomiast w przypadku powszechnego wprowadzenia systemu sprawozdawczości w oparciu o System Harmonogramowania Rejestracji i Monitorowania Pomocy (SHRIMP), modyfikacji ze wskazanych powyżej powodów wymagałoby również rozporządzenie w sprawie sprawozdań o udzielonej pomocy publicznej, informacji o nieudzieleniu takiej pomocy oraz sprawozdań o zaległościach przedsiębiorców we wpłatach świadczeń należnych na rzecz sektora finansów publicznych.

Ponadto, mając na względzie konieczność pokrywania przez Bank Gospodarstwa Krajowego ryzyka działalności bankowej ponoszonego w związku z realizacją programów rządowych polegających na udzielaniu poręczeń i gwarancji, w projekcie uzupełniony został art. 34d ust. 1 ustawy, przez zobowiązanie ministra właściwego do spraw finansów publicznych do przekazywania środków na zwiększenie funduszu statutowego banku, z uwzględnieniem konieczności pokrycia przez bank takiego ryzyka.

Należy również zauważyć, iż dla poręczeń i gwarancji udzielanych w ramach programów pomocy publicznej lub pomocy *de minimis* nie jest wymagane, zgodnie z obwieszczeniem Komisji z dnia 20 czerwca 2008 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE do pomocy państwa w formie gwarancji (Dz. Urz. WE C 155/10

z 20.06.2008), samofinansowanie się programu gwarancyjnego przez zastosowanie wynagrodzenia odpowiadającego stawkom rynkowym, które m.in. pokrywają ryzyko związane z udzieleniem gwarancji lub poręczenia. Tak więc pobieranie opłat prowizyjnych z tytułu planowanego udzielania przez BGK pomocy publicznej lub pomocy *de minimis* w formie gwarancji i poręczeń, zgodnie z rozporządzeniem przygotowanym na podstawie ww. delegacji ustawowej, w wysokości niższej od wynagrodzenia pobieranego według stawek rynkowych, tworzyć będzie ryzyko ponoszenia przez bank strat w związku z działalnością o charakterze pomocowym zleconą przez państwo.

W związku z powyższym, zgodnie z zaproponowanym art. 34d ust. 1a ustawy, przekazywanie dla BGK przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych środków na pokrycie wypłat z tytułu udzielonych poręczeń i gwarancji będzie stanowiło swoiste zapewnienie przez Skarb Państwa pokrycia strat banku powstałych w związku z realizacją przez BGK ustanowionego przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych programu rządowego polegającego na udzielaniu pomocy publicznej lub pomocy *de minimis*.

Zgodnie ze zmienianym art. 34b ust. 2 ustawy, warunki i terminy przekazywania środków na pokrycie wypłat z tytułu poręczeń i gwarancji udzielonych w związku z realizacją programów rządowych polegających na udzielaniu pomocy publicznej lub pomocy *de minimis* w formie poręczeń i gwarancji określi umowa zawarta między ministrem właściwym do spraw finansów publicznych a BGK.

W związku z art. 112c pkt 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późn. zm.), zgodnie z którym w okresie od dnia skierowania do Rzeczypospolitej Polskiej zaleceń, o których mowa w art. 126 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, do dnia ich uchylenia Rada Ministrów nie może przyjmować projektów ustaw m.in. powodujących zwiększenie wydatków, o których mowa w art. 112a ust. 2 ustawy o finansach publicznych, wynikających z obowiązujących przepisów, stwierdzić należy, iż – w ocenie projektodawcy – w przypadku niniejszej nowelizacji nie będzie on miał zastosowania ze względu na fakt, iż wydatki wskazane w projekcie nie mieszczą się w zakresie wydatków wyszczególnionych w art. 112a ust. 2 ustawy o finansach publicznych (tzw. wydatków sztywnych). Ewentualne wydatki budżetowe wynikające z projektu są planowane

w ramach puli wydatków ogółem, przy utrzymaniu zasady, iż suma wydatków objętych regułą (art. 112a ustawy o finansach publicznych), obejmującą wydatki elastyczne i wszystkie nowe wydatki, nie wzrośnie więcej niż o wskaźnik CPI +1.

Biorąc pod uwagę brzmienie przepisu art. 50 ust. 1a pkt 1, ust. 1b, 4 i 5 ustawy o finansach publicznych, dotyczącego określania w projektach ustaw maksymalnego limitu wydatków jednostek sektora finansów publicznych, organu monitorującego wykorzystanie limitu, a także towarzyszących temu limitowi mechanizmów korygujących – w ocenie projektodawcy – jednoznaczne określenie takich limitów, w odniesieniu do przedstawianego projektu, nie jest możliwe. Ewentualne maksymalne wydatki budżetowe w poszczególnych latach, związane z przekazywaniem BGK środków na pokrycie wypłat z tytułu udzielonych gwarancji i poręczeń, będą wypadkową wielu zmiennych, których ustalenie w aktualnym stanie nie jest możliwe. Szacuje się jedynie, że przy założeniu udzielenia w pierwszym roku obowiązywania programu *de minimis* gwarancji w wysokości do 5 mld zł, proporcjonalnym rozkładzie zapadalności zobowiązań objętych tymi gwarancjami w kolejnych latach oraz przy szkodowości tych gwarancji nieprzekraczającej w pierwszym roku 3,7%, a w kolejnych dwóch latach 6,2%, potencjalne wydatki budżetowe z tego tytułu wynieść mogą: w pierwszym roku ok. 156 mln zł, a w dwóch kolejnych latach odpowiednio ok. 165 mln zł oraz ok. 77 mln zł. W praktyce jednak może okazać się, iż okres udzielania kolejnych gwarancji, a także harmonogram spłaty zobowiązań, ulegnie przesunięciu w czasie – tzn. może on ulec zarówno przyspieszeniu, np. na skutek wypowiedzenia przez banki kredytów, objętych gwarancjami BGK, jak i opóźnieniu na skutek innego harmonogramu spłaty tych kredytów. Inna może okazać się też zarówno szkodowość tego instrumentu, jak i faktyczna akcja gwarancyjna.

Szacowane powyżej ewentualne wydatki budżetowe w 3-letnim horyzoncie czasowym w łącznej wysokości 398 mln zł mogą w związku z tym okazać się np. mniejsze w pierwszym roku, a wyższe w kolejnych latach, ze względu na ich przesunięcia w czasie.

Co więcej, sztywne ograniczenie wysokości wydatków budżetowych w związku z planowanymi do udzielenia przez BGK gwarancjami mogłoby spowodować podważenie wiarygodności banku jako gwaranta tych zobowiązań i wpłynąć na brak zainteresowania sektora bankowego wprowadzeniem nowego instrumentu do oferty

banków na skutek negatywnej oceny ryzyka. Niemożliwe mogłoby się okazać zatem osiągnięcie celu projektowanej zmiany, jakim jest zwiększenie dostępu do kapitału dla mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców przez zachęcenie banków komercyjnych do zwiększenia akcji kredytowej. Ponadto nie jest możliwe przy stosowaniu takiego instrumentu finansowego, jakim są gwarancje spłaty zobowiązań, wprowadzenie skutecznych mechanizmów korygujących, o których mowa w art. 50 ust. 4 ustawy o finansach publicznych.

Należy jednak podkreślić, że założenia zarówno dotyczące przewidywanego przebiegu akcji gwarancyjnej, jak i szkodowości programu zostały zaplanowane na poziomie, który – w ocenie projektodawcy – nie spowoduje przekroczenia zakładanych wydatków budżetowych. Udzielenie np. przez BGK, w pierwszym roku funkcjonowania programu *de minimis*, gwarancji na rzecz banków komercyjnych spłaty zobowiązań o niskim ryzyku ich spłaty nie może wpłynąć na zdolność tego banku do wypełnienia swoich zobowiązań jako gwaranta, w przypadku istotnego pogorszenia sytuacji finansowej dłużnika na skutek zjawisk kryzysowych w gospodarce, w roku kolejnym. Ponadto nawet całkowite zaprzestanie udzielania przez BGK kolejnych gwarancji w ramach programu pomocy *de minimis* nie wykluczy konieczności poniesienia przez bank wydatków, które powinny zostać pokryte z budżetu państwa w roku kolejnym na skutek udzielonych w okresie wcześniejszym gwarancji.

Zauważyć przy tym należy, iż skutki finansowe działania programu pomocy *de minimis*, który zostanie opracowany na podstawie proponowanej delegacji ustawowej, przewidywane są na trzy lata i do tego okresu odnoszą się powyższe prognozy.

Przewidywaną datą kończąca okres stosowania rozporządzenia, którego wydanie planuje się na podstawie wprowadzanej delegacji, jest natomiast dzień 31 grudnia 2013 r. (rozporządzenie Komisji (WE) nr 1998/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu do pomocy *de minimis* (Dz. Urz. UE L 2006.379.5) stosuje się do dnia 31 grudnia 2013 r.), z ewentualną możliwością wydania nowego aktu lub przedłużenia okresu jego stosowania, w razie konieczności.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projekt ustawy został udostępniony na stronach urzędowego informatora teleinformatycznego – Biuletynu

Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji. W trybie ww. przepisów żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem.

Zawarte w projekcie regulacje nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597), dlatego też projekt nie podlega procedurze notyfikacji.

Zakres regulacji nie podlega harmonizacji z prawem Unii Europejskiej.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Cel wprowadzanej regulacji

Celem zmiany ustawy z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne (Dz. U. z 2012 r. poz. 657), zwanej dalej ustawą, jest stworzenie uwarunkowań do udzielania przez Bank Gospodarstwa Krajowego (dalej: BGK) pomocy publicznej oraz pomocy *de minimis*, w formie poręczeń i gwarancji w ramach rządowych programów społeczno-gospodarczych oraz programów samorządności lokalnej i rozwoju regionalnego, o których mowa w art. 34a ust. 1 ww. ustawy, a w konsekwencji przede wszystkim zwiększenie dostępu do kapitału dla mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców przez zachęcenie banków komercyjnych do zwiększenia akcji kredytowej z uwagi na zapewnienie zabezpieczenia spłaty udzielanych kredytów głównie gwarancjami BGK. Przewiduje się, że dzięki uruchomieniu programu banki będą mogły udzielić dodatkowo kredytów na kwotę ok. 8 333 mln zł w pierwszym roku realizacji programu pomocowego.

2. Podmioty, na które oddziałuje regulacja

Projektowana zmiana ustawy w razie wydania na jej podstawie przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych rozporządzenia stanowiącego program pomocy publicznej lub pomocy *de minimis* będzie oddziaływać na BGK, będące kredytodawcami banki, a przede wszystkim mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców, czyli podmioty realizujące bądź korzystające z programu opracowanego w oparciu o projektowaną delegację ustawową.

3. Konsultacje społeczne

Projekt został przekazany do zaopiniowania przez BGK, którego uwagi zostały uwzględnione w projekcie.

4. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Zobowiązanie ministra właściwego do spraw finansów publicznych do przekazywania w związku z realizacją rządowych programów społeczno-

-gospodarczych, polegających na udzielaniu pomocy publicznej oraz pomocy *de minimis* w formie poręczeń i gwarancji BGK:

- 1) środków na zwiększenie funduszu statutowego BGK, mając na względzie konieczność pokrycia ryzyka działalności bankowej ponoszonego przez ten bank w związku z realizacją tych programów, oraz
- 2) środków na pokrycie wypłat z tytułu udzielonych przez Bank Gospodarstwa Krajowego gwarancji i poręczeń

będzie miało wpływ na budżet państwa, bowiem faktyczne przekazanie ww. środków będzie stanowiło wydatek budżetowy.

Zakładając udzielenie w pierwszym roku obowiązywania programu pomocowego, gwarancji w wysokości do 5 mld zł oraz przy założeniu, że wskaźnik szkodowości tych gwarancji, prognozowany w oparciu o historyczne dane działalności poręczeniowej BGK i funduszy poręczeniowych, nie przekroczy w pierwszym roku 3,7%, a w kolejnych latach, ze względu na ewentualne zjawiska kryzysowe, uległby pogorszeniu do poziomu 6,2%, potencjalne wydatki budżetowe z tego tytułu wynieść mogą: w pierwszym roku ok. 156 mln zł, a w kolejnych dwóch latach odpowiednio ok. 165 mln zł oraz ok. 77 mln zł.

Jednocześnie udzielenie przez BGK gwarancji na poziomie 5 mld zł, przy założeniu zachowania wysokości wskaźnika adekwatności kapitałowej BGK na poziomie 12%, oznaczać będzie konieczność przeznaczenia przez BGK kapitałów w wysokości 450 mln zł na udzielenie tych gwarancji.

Jeżeli gwarancje osiągnęłyby poziom 5 mld zł, przy założeniu objęcia tymi gwarancjami 60% kwoty kredytu, możliwe byłoby wygenerowanie akcji kredytowej na rzecz mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców na kwotę 8,3 mld zł. Rzeczywiste wyniki BGK w tym zakresie zależą będą od popytu przedsiębiorców na gwarantowane kredyty, co z kolei zależą będzie m.in. od intensywności negatywnych zjawisk w gospodarce i na rynkach finansowych.

W praktyce akcja kredytowa i gwarancyjna może okazać się niższa, co oznaczać będzie niższe zapotrzebowanie na środki budżetowe.

Program pomocy *de minimis* w formie gwarancji spłaty kredytów ma na celu istotne zwiększenie dostępności usług poręczeniowo-gwarancyjnych BGK. Bank ten

udzielił, od 2009 r., w ramach programu „Wspieranie przedsiębiorczości z wykorzystaniem poręczeń i gwarancji Banku Gospodarstwa Krajowego”, poręczeń na łączną kwotę 79,6 mln zł. Powodem niskiego popytu na poręczenia BGK, udzielane według zasad rynkowych, jest – w ocenie BGK, banków oraz przedsiębiorców – wysoki poziom stawek prowizyjnych.

Projektowana zmiana, przez zapewnienie przedsiębiorcom większej dostępności do kredytów w celu zachowania płynności i ciągłości w prowadzonej działalności, powinna zminimalizować negatywne skutki ewentualnego spowolnienia gospodarczego, poprawić zdolność przedsiębiorców do rozwoju, a także pozytywnie wpłynąć na utrzymanie miejsc pracy.

W chwili obecnej pomoc *de minimis* w formie poręczeń i gwarancji udzielana w oparciu o środki pomocowe UE (dofinansowanie za pośrednictwem Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości, Regionalne Programy Operacyjne, inicjatywa JEREMIE) ma na celu wspieranie potrzeb inwestycyjnych i rozwojowych małych i średnich przedsiębiorców. Gwarancje BGK, które będą udzielane w formie pomocy publicznej lub pomocy *de minimis*, zostaną ukierunkowane na wspieranie bieżących potrzeb małych i średnich przedsiębiorców (kredyty obrotowe, kredyty w rachunku bieżącym). W ten sposób gwarancje BGK będą w stanie zapobiegać zagrożeniom finansowania bieżącego obrotu małych i średnich przedsiębiorców na skutek zjawisk kryzysowych na rynkach finansowych. Nie powstanie konkurencja między programami pomocowymi wspomaganymi przez UE a programem gwarancyjnym BGK; programy te będą dla siebie komplementarne.

Projektowana regulacja nie będzie miała natomiast wpływu na budżety pozostałych jednostek sektora finansów publicznych oraz jednostek samorządu terytorialnego.

5. Wpływ regulacji na rynek pracy

Projektowana zmiana ustawy może w pozytywny sposób wpłynąć na rynek pracy. Dzięki przewidywanemu wzrostowi akcji gwarancyjnej, a w konsekwencji zwiększeniu dostępności kapitału dla przedsiębiorców, projektowana regulacja powinna mieć pozytywny wpływ na zatrudnienie w sektorze małych i średnich przedsiębiorstw.

6. Wpływ regulacji na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Projektowana zmiana ustawy powinna wywrzeć pozytywny wpływ na konkurencyjność polskiej gospodarki. Jej celem jest umożliwienie udzielania przez BGK pomocy publicznej oraz pomocy *de minimis*, z wykorzystaniem poręczeń i gwarancji, na szeroką skalę, a tym samym ułatwienie dostępu do kapitału podmiotom prowadzącym działalność gospodarczą w Polsce, co powinno poprawić ich zdolność do rozwoju i – co za tym idzie – innowacyjność i konkurencyjność na rynku.

7. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny

Projektowana zmiana ustawy wpłynie pozytywnie na zmianę sytuacji podmiotów gospodarczych, głównie małych i średnich przedsiębiorców, a co za tym idzie na rozwój regionalny.